

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
בגשיאות כ"ק מרן מוהרא"ש שליט"א

זמנים

הדלקת הנרות.....4:11
סוף זמן קר"ש.....8:55
מוצש"ק.....5:42
שיעורים כסדרן
בבלי.....יומא ל"ו
ירושלמי.....מכות ה'
תוספתא.....בבא בתרא פרק ה'

שנה 3, גליון 14 (114)

פרשת ויחי, י"א טבת, שנת תשע"ד לפ"ק

שיחות וספורים פון רבי נתן זצוק"ל

צו די יארצייט עשרה במבת

~ צווייטער טייל ~

מקוה ברענגט תקוה

איינמאל אין א פרייטאג צו נאכטס, עס איז געווען דאן שבת חנוכה שנת תר"ה, צוויי וואכן פאר די פטירה פון רבי נתן, האט מען געשמעקט אין שטאט ברסלב אז די דאך פון די מקוה איז איינגעפאלן, און מען וועט נישט קענען גיין שבת אינדערפרי אין מקוה.

למעשה אבער ווען די זון האט אויפגעשיינט האט מען געזעהן אז עס איז נאר איינגעפאלן א קליינע חלק און אויף נישט העכער די מקוה, אזוי אז מען האט געקענט גיין געהעריג אין מקוה, און רבי נתן איז אויף געגאנגען אין מקוה. נאך די מקוה ווען רבי נתן איז געקומען אין בית המדרש דאווענען האט ער געשמעקט מיט אנשי שלומינו, און ער האט זיך זייער מחי' געווען און געדאנקט דעם אייבערשטן אז ער האט זוכה געווען צו גיין אין מקוה, ער האט געזאגט אז ער איז שוין געווען גרייט צו גיין זיך טובל'ן אינעם טייך בוג, כאטש עס איז געווען היבש ווייט פון זיין הויז און דאן איז געווען זייער קאלט און דער טייך איז געווען פארפריירן.

רבי נתן האט דאן ארום גערעדט פון די גרויסקייט פון גיין אין מקוה, ער האט געזאגט אז "מקוה" איז א לשון פון "תקוה", אז ווען א מענטש וועט זיין געווארענט צו גיין אין מקוה, וועט ער זיכער האבן א תקוה - א האפענונג אז ער וועט אלעס פארעכטן און זיין אן ערליכער איד.

(שיחות מוהרא"ש, עזרא הסופר)

אויסגענוצט די צייט

אין די טעג וואס מענטשן זענען זייער פארנומען און מען קומט געווענליך נישט אן צו לערנען, ווי למשל ערב פסח, ערב יום כיפור, פורים, א.ד.ג. דאן האט רבי נתן געהאט ספעציעלע שיעורים, ער פלעגט האבן א שלחן ערוך אפן אויפן טיש, און ווען ער האט געהאט א מינוט ליידיג איז ער אריינגעגאנגען און געלערנט נאך א סעיף אדער צוויי, און אזוי האט ער אויסגענוצט די צייט די מערסטע וואס איז שייך.

(אילן החיים, פ"ב)

המשך בדף ב

פרשת השבוע

נישם את אפרים לפני מנשה. יעקב אבינו האט געלייגט זיין רעכטע האנט צו בענטשן קודם אפרים, און ווען יוסף האט אים אויפגעמערקט אז מנשה איז דער עלטערער, דער בכור, האט אים יעקב אבינו געענטפערט: "איך ווייס אויך פון דעם, אבער פון דעם וועגן וויל איך קודם בענטשן אפרים.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי מען זעהט פון רבי'ן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן צ"ו) אז עס איז דא צוויי וואכן ביים דיגען דעם אייבערשטן, פון איין זייט "סוד מרע" מען דארף אנוועקגיין פון שלעכטס, נישט טוהן קיין עבירות, און פון די אנדערע זייט "עשה טוב" מען דארף טוהן גוטס, מען דארף טוהן אסאך מצות און מעשים טובים.

און דאס איז מרומו אין די געמען פון יוסף'ס קינדער, "מנשה" איז א לשון פון "פארנעמן" ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מא, נא) **בי נשני אלהים את כל עמלי**, דאס גייט ארויף אז מען דארף פארנעמן פון די שלעכטס, מען דארף אויפהערן צו טוהן שלעכטס, און "אפרים" איז א לשון פון "פארמערן", דאס מיינט אז מען דארף פארמערן צו טוהן אסאך מצות און מעשים טובים.

ביידע וואכן דארף מען האבן, אבער עס איז געווען חילוקי דעות צווישן די הייליגע צדיקים, וועלכע עס קומט פריער, די בעלי מוסר האבן געהאלטן אז קודם קומט "סוד מרע", צום ערשט דארף מען זיך אפשטאלען פון אלעם שלעכטס, און הערשט דערנאך קען מען זיך געמען צו טוהן גוטס.

ווידער די תלמידי בעל-שם-טוב הקדוש האבן געהאלטן פארקערט, אויב וועט מען קודם זיך געמען נאר צום "סוד מרע", מען וועט נאר ארבעטן זיך אויסצוארבעטן אינגאנצן, וועט דאס געמען צו לאנג, און מען קיינמאל נישט אנקומען צום "עשה טוב", דערפאר דארף מען צום ערשט זעהן אריינצובאפן וואס מען גוטע וואכן, נאך א מצוה, נאך א גוטע זאך, און די פת פון די הייליגע מצות וועט שוין העלפן, אז מען זאל אויפהערן צו טוהן שלעכטס.

דאס איז פשט אין פסוק, יוסף וואס ער איז בייגעשטאנען די שווערע גסיונות אין מצרים, האט געהאלטן אז מען זיך קודם אנשטרענגען צו

המשך בדף ב

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ

אָנוּעֲקֵינּוּ פֿון די שְׁלֵעֲכֵמָס, און דערפֿאר האָט ער גַעלײַגט מְנַשֶּׁה אויף די רַעֲכֵמֶע זײַט, ווידער יַעֲקֹב אָבִינוּ האָט דאָך אָבֵעַר גַעוואָקסֵט אַז עִם קוֹמָט אַ שְׁוֹעֲרַע בִּימְעַרַע גְלוּת, מײַט אַסאָך שְׁוֹעֲרַע גִּסְיוֹנוֹת, האָט ער גַעלײַגט אָפֶּרִים אויף די רַעֲכֵמֶע זײַט, צו ווײַן אַז די רַעֲכֵמֶע וועג אײַ, אַרײַנצוֹכאַפֿן ווי מַעַר גוֹמֵס מַעַן קַעַן, און די שְׁלֵעֲכֵמָס וועט שוין מִמִּילָא אָנוּעֵק פֿאַלן.

(תוך הפחל ליל שבת קודש נתי תשמ"ה)

אַרוֹר אַפֶּס בִּי עַז וְעִבְרַתֶּם בִּי קִשְׁתָּהּ. יַעֲקֹב אָבִינוּ האָט גַעשְׁאַלֶּמֶן די מִדָּה פֿון פֿעס פֿון שְׁמַעוֹן און לֵוִי, און ער האָט גַעוואָגט אַחֲלֵקֶם בִּיעַקֹּב וְאַפִּיצִים בִּישְׂרָאֵל, אײַך וועל זײ צוֹשְׁפֵרײַמֶן צווישן די אײַדן.

זאָגט רש"י, אויף שְׁמַעוֹן האָט ער גַעוואָגט אַז זײ וועלן זײַן מַלְמִידִים, סוֹפְרִים און אַרײַמַעלײַט, און אזוי וועלן זײ אַרומגיין צווישן די אײַדן, און שְׁבֵט לֵוִי וועט מוזן אַרומגיין צוזאַמגעמען תְּרוּמוֹת און מַעֲשָׂרוֹת פֿון די פֿעלדער.

מוֹהֲרָא "ש שְׁלִיט" אַז דאָס מַסְבִּיר לױט ווי דער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹהֲרֵי חַלְק א' סימן ס"ח) אַז ווען אַ מַעֲנִיִּשׁ ווערט אין פֿעס, פֿאַרלירט ער דורך דעם זײַן גַעלֵט, ווייל בײַדע זאַכן, סײ פֿעס און סײ גַעלֵט קומען פֿון די זעלבע פֿלאַץ, און דערפֿאר ווען דער יָצֵר הַרַע זעהט אַז עִם דאַרף קומען אַ שְׁפַע פֿון גַעלֵט פֿאַרן מַעֲנִיִּשׁ, שְׁמַעלֵט ער אײַם אױנמער אַ גִּסְיוֹן פֿון פֿעס, און ווען דער מַעֲנִיִּשׁ פֿאַלט דורך, און ער רעגט זיך אויף, פֿאַרלירט ער דורך דעם דאָס גַעלֵט.

דאָס אײַז פֿשט אין פֿסוק, אַרוֹר אַפֶּס בִּי עַז, וְעִבְרַתֶּם בִּי קִשְׁתָּהּ, ווייל זײ האָבן גַעהאַט די מִדָּה פֿון פֿעס, דערפֿאר, אַחֲלֵקֶם בִּיעַקֹּב וְאַפִּיצִים בִּישְׂרָאֵל, זענען זײ גַעווען אַרײַמַעלײַט.

דערפֿאר דאַרף מַעַן אַסאָך גַעמָן דעם אײַבערשמן, אַז מַעַן זאל זיך קײַנמאַל נישט אויפֿרעגן.

(זאת התורה נתי ח')

מֵאֲשֶׁר שְׁמֹנֶה לַחֲמוֹ, עִם ווערט גַעבֿרענגט (מִדְּרַשׁ תַּלְפִּיחוֹת) אַז אֲשֶׁר בֶּן יַעֲקֹב זיצט על פתחו של גיהנום און ווען אַ מַעֲנִיִּשׁ האָט גַעלערנט אַסאָך מִשְׁנׁוֹת לֵאמֹר עַר אײַם נישט אַרײַן גיין אין גיהנום, ער זאָגט זײ 'דער מַעֲנִיִּשׁ פֿאַלאַנגט צו מיר', און דער הייליגער חיד"א ז"ל ברענגט (פֿני נור נתי) אַז דאָס אײַז מִרְקָזוּ אין פֿסוק "מֵאֲשֶׁר שְׁמֹנֶה לַחֲמוֹ" שְׁמֹנֶה אײַז די אוֹתוֹת מִשְׁנֶה, אֲשֶׁר בֶּן יַעֲקֹב אײַז ממונה אויף דער וואָס ער לַעֲרַנְט מִשְׁנׁוֹת.

אײַבערדעם אויב דו ווילסט זיך אַרויסרייסן פֿון די מוֹמָאָה וואָס דו ביסט אַרײַנגעפֿאַלן אין דעם, זאַלסטו זען צו זאָגן זײַער אַסאָך מִשְׁנׁוֹת פֿסָדֶן בִּיקָא, און זאַלסט ענדיגן אַ פֿרָק נאָך אַ פֿרָק, אַ מַסְכַּת נאָך אַ מַסְכַּת, בײַז דו וועסט ענדיגן ששֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, דאָן זאַלסטו אָנהויבן נאַכאַמאַל, און אזוי זאַלסטו מוזן בײַן גאַנץ לעבן, לַעֲרַנְען אַסאָך אַסאָך מִשְׁנׁוֹת, וואָרום די חז"ל זאָגן (סנהדרין מב.) בְּמִי אַתָּה מוֹצֵא מַלְחָמָתָה שֶׁל תּוֹרָה? בְּמִי שִׁישׁ בְּיָדוֹ חִבּוּלוֹת שֶׁל מִשְׁנָה; דער וואָס לַעֲרַנְט אַסאָך מִשְׁנׁוֹת דער אײַז זוכה אַרײַנצוגיין מִיף מִיף אין די תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה; ווידערום זאָגן די חז"ל (בבא מציעא ג.) וְלַעוֹלָם הָיוּ רַץ לְמִשְׁנָה יוֹתֵר מִן גְּמָרָא; זאַלסטו שְׁמַעֲנִידוּ לױפֿן צו די מִשְׁנׁוֹת מַעַר ווי צו די גְּמָרָא; וואָרום אַז אַ מַעֲנִיִּשׁ לַעֲרַנְט אַסאָך מִשְׁנׁוֹת, עֲפֹמֵט זיך אײַם דער קאַפֿ ער זאל קענען פֿאַרשטיין נאַכדעם די גְּמָרָא.

און אויסערדעם דורכדעם וואָס מַעַן לַעֲרַנְט מִשְׁנׁוֹת אײַז מַעַן מַקְרֵב די גְּאוּלָּה, ווי די חז"ל זאָגן (נזקא כפה פרשה ו' סימן ג') אַז פֿל הגְּלוּת הִלְלוּ מִתְּבַנּוּסוֹת אֲלָא בְּזִכּוֹת מִשְׁנׁוֹת; אײַבערדעם זאַלסטו לַעֲרַנְען זײַער אַסאָך מִשְׁנׁוֹת, אַפֿילו דעם זאָגן מִשְׁנׁוֹת אײַז מַטְהַר אֶת הַנֶּפֶשׁ.

(אֲשֶׁר פֿתחל פֿאַרדיש חלק א' מכתב כ"א)

שִׁיחֹת וְסִפּוּרִים

דִּי צײַט לױפֿט

אײַנמאַל אײַז אַרײַנגעקומען צו רבי נתן אַ איד און ער האָט גַעזעהן ווי רבי נתן האָלט אײַנמיטן רעדן מיט אַ אינגל און רבי נתן אײַז מעורר דעם אינגל אַז עִס אײַז נישטא קײַן תְּכִלִּית אויף די וועלט נאר צו דײַנען דעם אײַבערשטן, און אַז ער זאל זיך באַפֿלײַסן צו רעדן אַסאָך צום אײַבערשטן און צו לַעֲרַנְען אַסאָך שיעורים אין די תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

האָט דער איד גַעפֿרעגט פֿון רבי נתן פֿאַרוואָס ער פֿאַרברענגט די צײַט צו רעדן מיט אַ קלײַן אינגל, האָט אײַם רבי נתן גַעענטפֿערט: "אַט אײַז ער אַ אינגל, אַט אײַז ער אַ בַּחוּר, אַט אײַז ער אַ אינגערמאַן, אַט אײַז ער אַן אַלְטער איד, און אַט טראַגט מַעַן אײַהם שוין", און דו זאָנסט אַז אײַך פֿאַרברענג די צײַט?

(אילן החיים, פ"ט)

אויף די באַרד זאל עִס נישט רײַנען

רבי נתן האָט נאַכגעזאָגט פֿון רבי'ן: "די וועלט זאָגט 'אויב מַעַן עִסֵּט שוין יא חזיר זאל עִס שוין רײַנען אויף די באַרד', אָבער אײַך זאָג 'אויב מַעַן עִסֵּט שוין יא חזיר זאל עִס כאַטש נישט רײַנען אויף די באַרד'".

דאָס מײַנט אַז מַעֲנִיִּשׁן זאָגן אַז ווען מַעַן פֿאַלט שוין דורך מיט אַן עֵבֶרָה זאל עִס כאַטש נישט זײַן אומזיסט, מַעַן זאל כאַטש הַנָּאָה האָבן דערפֿון. אָבער אײַך זאָג אַז מַעַן זאל זיך פֿרובֿירן כאַטש צוריק צו האַלטן וויפֿיל מַעַן קען, ווייל יעדע קלײַניקייט מאַכט אויס.

(מי מוהרנ"ת, הוספות, ס"ג)

זעהן נאר דאָס גוֹטֵס

אײַנמאַל אײַז גַעקומען צו רבי נתן זײַן תַּלְמִיד ר' מאיר פֿון טעפֿליק, רבי נתן האָט זיך נאַכגעפֿרעגט אויף גַעוויסע מַעֲנִיִּשׁן פֿון טעפֿליק, און ר' מאיר האָט זײ אַלע אָנוּעֵק גַעמאַכט אַז זײ האַלטן בײַ גאַרנישט, ווען רבי נתן האָט גַעפֿרעגט אײַם אַלײַן ווי אזוי עִס גײַט אײַם, האָט ער זיך אויף אָנוּעֵק גַעמאַכט אַז ער אײַז אויף נישט ווי עִס דאַרף צו זײַן.

האָט אײַם רבי נתן גַעזאָגט: "דאָס אײַז דײַן פֿראַבלעם, דו האַלטס נישט פֿון דיר אַלײַן, און אַז דו ביזט נישט קײַן עֵרְלִיכער איד אײַז דאָך יַעֲנֵער זיכער נישט. אויב אָבער דו וועסט טרעפֿן אײַן דיר דײַנע גוטע נְקוּדוֹת און דו וועסט אָנהויבן צו האַלטן פֿון דיר, וועסטו שוין טרעפֿן גוטע נְקוּדוֹת אײַן יעדן אײַנעם און זעהן אַז עִס נישט אזוי געפֿערליך".

(מי מוהרנ"ת, הוספות, קכ"ה)

יעדער קען זוכה זײַן

רבי נתן האָט אמאַל גַערעדט אַ שְׁמוּעֵס וועגן אַבְרָהָם אָבִינוּ אַז ער האָט גַעהאַט אַזאַ האַרץ וואָס האָט שְׁטענדיג גַעבֿרענט צום אײַבערשטן, און ער האָט נאר גַעוואַלט אַרײַנברענגען די אַמּוֹנָה אײַן די גאַנצע וועלט.

אײַנמיטן דעם שְׁמוּעֵס האָט זיך אײַנער אָנגערופֿן מיט אַ קרעכטץ: "פֿון וואו געמט אַזאַ האַרץ אזוי ווי אַבְרָהָם אָבִינוּ?", האָט אײַם רבי נתן אָנגעשריגן: "דו האַסט אויף אַ האַרץ, נאר דו באַהאַרצסט עִס נישט", דאָס מײַנט אַז יעדער איד קען אָנקומען צו די גרעסטע מַדְרִיגוֹת פֿונְקֵט ווי אַבְרָהָם אָבִינוּ, אויב ער זאל נאר וועלן און גַעטן דעם אײַבערשטן.

אַ צווייטע מַל האָט רבי נתן גַעבֿרענגט עִפֿעס אַ רֵאָי פֿאַר אײַנעם פֿון יַצְחָק אָבִינוּ, האָט אײַם יַעֲנֵער גַעזאָגט: "וואָס פֿאַרגלײַכסטו מיר צו יַצְחָק אָבִינוּ?", האָט אײַם רבי נתן גַעענטפֿערט: "וואָס מײַנסטו? אַז יַצְחָק האָט נישט גַעהאַט קײַן יָצֵר הַרַע? אויב אַזוי ווי אַזוי האָט ער זוכה גַעווען צו זײַן יַצְחָק?".

(מי מוהרנ"ת, הוספות, קל"ו, קל"ז)

שיחות וספורים

די נייע דירה

רבי נתן האט אמאל שפאצירט מיט איינעם אין פעלד, און ווען יענער האט געזעהן אז רבי נתן קוקט אסאך אויף דער ערד, האט ער געפרעגט פון רבי נתן פארן וואס ער קוקט אזוי שטארק אויף דער ערד.

האט אים רבי נתן געזאגט: "געווענליך ווען א מענטש וויל זיך אריינציען אין א נייע דירה, גייט ער עס קודם קוקן און באטראכטן צו זעהן ווי אזוי ער וועט זיך קענען אן עצה געבן דארט. די זעלבע איך ווייס אז איין טאג וועל איך גיין וואוינען אין דער ערד, מען לעבט נישט אייביג אויף די וועלט, און דערפאר באטראכט איך מיין צוקונפטיגע דירה, און איך פרויבירט אריינצוכאפן ווי מער מצות ומעשים טובים, אז עס זאל מיר נישט זיין אזוי שלעכט דארט.

(אילן החיים, ק"ז)

צו סאך איז אויף נישט גוט

דער הייליגער רבי נתן ז"ע (לקוטי הלכות תרומות ומעשרות, הלכה א): איז מסביר, אז די סבה פארן וואס מענטשן כאפן נישט אריין יעדן טאג כאטש וויפיל מען קען יא, און מען פאלט אראפ ביי זיך, איז וועגן ריבוי אור; דאס הייסט ער וויל גלייך לערנען זייער אסאך, דערפאר טוט ער גארנישט, אבער אז א מענטש זאל אנהייבן צו לערנען צוביסלעך וועט ער זעהן אז ער כאפט אריין צוביסלעך נאך אביסל און נאך אביסל; סיי חומש רש"י מיטן תרגום יעדן טאג, און אזוי אויך צוויי דריי פרקים משניות, און אזוי אויך גמרא און שלחן ערוך, יעדער לויט וויפיל ער קען, און צוביסלעך וועט ער זעהן אז ער פארשטייט, און די תורה הקדושה היט אפ און עס ראטעוועט דעם מענטש פון אלעם שלעכטס, און דאס איז די חיות פאר א מענטש. אזוי ווי מיר געפונען אז דער זוהר הקדוש רעדט אין יעדע פרשה דאס גרויסקייט און די זיסקייט פון די הייליגע תורה. ווייל לערנען תורה איז די גרעסטע זאך. און אזוי אויך ביי אלע מצוות דארף מען וויסן ווי מראדיג חשוב עס איז ביים אייבערשטן יעדעס ביסל, ממילא וועט מען אריינכאפן זייער אסאך.

(קונטרס א' מתנה פון רבי')

אדורך אלע שוועריקייטן

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו האט מתקן געווען אז ערב שבת ביי מנחה זאל מען זאגן די מזמור: הודו לה' כי טוב (תהלים קה), וואס חז"ל (ברכות נד ע"ב), לערנען ארויס פון דעם מזמור די פיר וואס דארף דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן: איינער וואס איז דורך דעם ים, איינער וואס איז דורך דעם מדבר, א קראנקער וואס איז אויסגעהיילט געווארן, און איינער וואס איז באפרייט געווארן פון תפיסה.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה איז מסביר (לקוטי הלכות הודאה הלכה ו, אות ט): אז די אלע פיר זאכן גייט דורך אויף יעדן איד במשך די זעקס טעג פון די וואך, אמאל אפילו פשוט בגשמיות, אבער בעיקר ברוחניות, דאס הייסט, א מענטש גייט דורך במשך די וואך אזאלעכע שווערעקייטן און נסיונות און מיסמאכענישן אז ער איז קראנק בפרט מיט חולי הנפש רחמנא לצלן, וואס זיין נשמה איז געבעט אינגאנצן קראנק געווארן פון זיינע ביטערע דורכפעלער בפרט אין פגם הברית וכו', אזוי אויך שפירט ער אז ער האלט זיך שוין כמעט ביים דערטרענקען אין די ים פון צרות, און ער שפירט ווי ער בלאנדזשעט אין א וויסטן מדבר און ווייסט נישט צו וועמען זיך צו ווענדן, און וואו מען טרעפט דעם וועג ארויס, און ווידער שפירט ער זיך איינגעשפארט אין א מוראדיגע תפיסה פון זיינע תאוות און מדות רעות דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

דערפאר נאכדעם וואס ער איז דורך די זעקס טעג דא אויף די וועלט, און עס קומט יעצט צו גיין דער הייליגער שבת, און ער גייט אין מקוה, און ער ווארפט אראפ פון זיך די וואכעדיגע קליידער און ער טוט זיך אן די שבת'דיגע קליידער, און ער גייט אריין אין שבת, קען ער טאקע דאנקען דעם בורא פל עולמים, אז כאטשיג עס איז אים דורכגעגאנגען א שווערע ביטערע וואך, איז ער ברוך השם אנגעקומען צום שבת אלס א איד וואס גלייבט אינעם אייבערשטן, און ער האט זיך דערהאלטן און זיך נישט מיניאש געווען, דאס איז דער גרעסטער חידוש, און ער דארף אויף דעם אפגעבן א שבת והודאה פארן אייבערשטן, וועגן דעם האט מען איינגעפירט צו זאגן דעם מזמור פון הודו ערב שבת.

(קונטרס א' גוטע וואך')

דוקא פאר נידעריגע מענטשן

וואס איז אייגענטליך געווען דאס גרויסקייט פון הייליגן רבי נתן? נאר רבי נתן האט פארשטאנען אז דעם הייליגן רבי'נס זאך איז נישט נאר פאר

המשך בדף ד

יוזבא אמש - דער נעכטיגער טאג

עס איז אזא שאד אנצופרענגן די צייט, ווארום אלעס קען מען קויפן נאר נישט צייט, ווי עס איז דא א מאמר החכם, "אין אבידה כאבידת הזמן" ווען א מענטש האט דעם אמת'ן לשוב הדעת שפירט ער ווי יעדע מינוט וואס עס גייט אנוועק שטארקט ער, און עס וועט שוין נישט מער נישט צוריק קומען די מינוט וואס עס איז פאריבער, און אויב דאס איז געזאגט געווארן אויף א מינוט, באין ערך אויף א שעה, און על אחת כמה וכמה אויף א טאג, וויפעל עס איז אנוועק דער טאג, וועט דאס אים שוין קיינמאל נישט צוריקקומען.

איבערדעם פלעגן אונזערע לייט זאגן (בדאשית לא) "ויזבא אמש" דער גרעסטער מוסר ספר איז דער נעכטיגער טאג, א מענטש דארף קוקן שטענדיג אויף דעם נעכטן, וואס האט ער אויפגעטוהן מיט זיין א גאנצן טאג באזארגט און טרויעריג? האט אים דאס געהאלפן פארגרינגערן זיינע שווערע צרות? מען רעדט שוין נישט אז מען זעהט דעם נעכטיגן טאג האט ער נישט געדאווענט מיט מנין די דריי תפילות שחרית מנחה מעריב, אדער ער האט נישט אריינגעלייגט אין צדקה פישקע אפאר פרוטות לצדקה, אדער ער האט נישט געבענטשט ברכת המזון אין א סידור בפונת פירוש המילות, אדער ער האט נישט געליינט קריאת שמע שעל המיטה, וואס האט ער אויפגעטוהן מיט דעם, דער טאג איז שוין פאריבער, און עס וועט אים שוין קיינמאל מער נישט צוריקקומען, און ווער זאגט אז ער האט נישט געלערנט נעכטן חומש רש"י פון די וואכעדיגע סדרה, אדער א פרק משניות, אדער א דף גמרא וכו' וכו', אויף אים איז געזאגט געווארן (קהלת א) "מענות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות" איבערדעם איז (בדאשית לא) "ויזבא אמש" דער בעסטער מוסר ספר איז דעם נעכטיגן טאג, זעהסט אז דו האסט נעכטן גארנישט אויפגעטוהן מיט דיין טרויעריגקייט, מיט דיין זארגן, וכו', און האסט נישט געלערנט און האסט נישט געדאווענט וכו', זעה כאטשע היינטיגן טאג ארויסקאפן עפעס גוטס, וואס נאר דאס וועט דיך באגלייטן, ווי דער הייליגער פנא האט געזאגט (אבות פרק ו') לפי שבשעת פטירתו של אדם, אין מלוין לו לאדם לא פסך ולא זקב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד. און אליהו הנביא זאגט (מגן דבי אליהו רבה פרק ט"ו) לפי שכל המרבה שיחות ותפילות, הם המלווים אותו עד שיגיע לבית עולמו; עס איז נישטא נאך אזא זאך וואס עס באגלייט דעם מענטש ביז צו דער לעצטער מינוט וואס די נשמה איז ביי אים, ווי דאס יעדן צום בורא פל עולמים אויף פראסט אידיש.

איבערדעם זעהט אכטונג געבן דער עיקר אויפן היינטיגן טאג, ווי דער הייליגער רבי האט געטייטשט דעם פסוק (תהלים צ"ה) "היום אם בקלו תשמעו" אויב מען וויל הערן דעם קול פון בורא פל עולמים דארף מען וויסן אז מען האט נישט נאר דעם היינטיגן טאג (לקוטי מוה"ר חלק א' סימן רע"ב); א מענטש טאר זיך נישט מבלבל זיין פון נעכטן און פון מארגן, א מענטש דארף נאר טראכטן פון היינטיגן טאג, נישט מבלבל זיין זיך פון קיין שום זאך, ער דארף וויסן אז א יעדער טאג איז א טאג, און עס וועט אים שוין קיינמאל נישט צוריקקומען איבערדעם טאר מען זיך נישט מבלבל זיין פון איין טאג צום צווייטן, און מפל שפן מען טאר נישט אפשיטן אויף מארגן, דאס הייסט, מארגן וועל איך זיין א ערליכער איד! מארגן וועל איך זיין פרייליך! מארגן וועל איך אנהייבן צו דאווענען ערליך! מארגן וועל איך אנהייבן צו לערנען! א מענטש דארף וויסן ער האט נישט קיין מארגן, נאר דעם היינטיגן טאג, אויב ער וועט זיך פירן אזוי, וועט ער קענען ארויסקאפן זייער אסאך תורה און תפלה און מצוות און מעשים טובים.

(אשר בנחל באדיש חלק ד' מכתב תל"ז)

נייעס אינערהאלב מוסדותינו הק'

יארצייט פון רבי נתן זצוק"ל פארגעקומען ביי מוהרא"ש שליט"א

די וואך דאנערשטאג איז מען זיך צוזאמגעקומען ביי מוהרא"ש שליט"א צו די יארצייט סעודה פון רבי נתן זצוק"ל.

ביי די סעודה האט מען געהאט די זכי' צו הערן דברות קודש פון מוהרא"ש שליט"א איבער די גרויסקייט פון רבי נתן, אלעס וואס עס געבליבן פון רבי'ן, אלע ספרים וואס מיר האבן פון רבי'ן איז נאר צו פאדאנקען פאר רבי נתן. אזוי ווי דער רבי אליין האט זיך אויסגעדרוקט אויף רבי נתן אז ווען נישט אים וואלט נישט געבליבן פון רבי'ן קיין בלעטל שמות.

רבי נתן איז אריבער געגאנגען אין זיין לעבן זייער אסאך צרות און יסורים וואס ער האט געהאט צו ליידן פון אלע זייטן, און פון דעסט וועגן האט ער זיך זייער געשטארקט און ער האט נאך געשטארקט אנדערע אויך און ער האט איבער געלאזט זיינע הייליגע ספרים וואס זענען מחי' און מחזק אידן ביזן היינטיגן דור.

אויך איז רבי נתן געווען א גרויסער חידוש אין מלמד זכות זיין אויף אידן, נאר צו זעהן דאס גוטס ביי יעדן איד און נישט זוכן קיין שלעכטס אויף קיינעם. און דאס הייבט זיך אן ביים מענטשן אליין, אויב קוקט מען נאר דאס גוטס ביי זיך אליין דאן זעהט מען ביי יענעם אויך גוטס, אויב אבער מען קלאפט זיך אליין אראפ, מען זעהט נאר שלעכטס אויף זיך, דאן זעהט מען נאר שלעכטס אויף יענעם. אין אלע דורות האט מען געזעהן אז די וואס האבן געלערנט אסאך רבי נתנים ספרים האבן זיך זייער שיין דערהאלטן.

נאכן בענטשן איז זיך דער עולם צוגאנגען מיט פרישע קבלות זיך צו שטארקן אינעם רבינים לימודים אזוי ווי רבי נתן האט אונז איבער געגעבן. תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו!

שיחות וספורים

דרי מעלה - מענטשן וואס פליען אין הימל, קריכן אין הויכע מדריגות. נאר דעם רבינ'ס זאך איז פאר נידעריגע און צופאלענע און צובראכענע מענטשן, פארקערט גאר, וואס מער א מענטש איז נידעריג און צובראכן און צופאלן, פאר אים דייקא איז געמאכט דעם הייליגן רבינ'ס זאך.

(קונטרס 'זיך ליב האבן')

העלפן מענטשן איז גרעסער פון אלעס

אמאל איז ער (רבי יצחק לייב, א תלמיד פון רבי'ן) מיט רבי נתן זכותו יגן עלינו און נאך פון אונזערע לייט געפארן אויפן וואגן צוזאמען מיטן הייליגן רבי'ן, אינמיטן וועג געט זיך דער הייליגער רבי א טרייסל, און פרגעט: ווער האט געזעהן?! קיינער האט גארנישט געזעהן, נאר רבי יצחק לייב רופט זיך אן: איך האב געזעהן, האט דער הייליגער רבי געוויזן ער זאל זיין שטיל.

אויך האט אמאל פאסירט אז דער הייליגער רבי איז געפארן אויפן וועג אינמיטן וואלד, און ער האט געדארפט א מקוה, איז רבי יצחק לייב אראפ און געמאכט א רינג, און האט דארט אויפגעגראבן, און עס איז געווארן דארט א קוואל, און דער הייליגער רבי איז אראפ זיך טובל'ען דארט, און רבי יצחק לייב האט זיך אויך געוואלט טובל'ען, האט דער הייליגער רבי געזאגט: יצחק לייב, דו נישט.

דער הייליגער רבי נתן האט אים זייער מקנא געווען, אז ער האט זוכה געווען דורך'ן הייליגן רבי'ן צו אזעלכע מדריגות און השגות, האט רבי יצחק לייב אמאל געזאגט פאר רבי נתן, די ווערטער: גלייב מיר, אז אלע מיינע השגות און מדריגות, וואס דער הייליגער רבי האט מיר צוריק געגעבן בקדושה, קומט נישט צו, צו דייער דיבורים; ווייל צו העלפן א בעל בחירה איז מער פון אלע השגות מיט אלע מדריגות וכו'.

(קונטרס 'קלאפ מיר נישט אראפ')

וואס זאל ער ערווארטן?

רבי נתן האט געהאט א תלמיד וואס איז געווען א סוחר, ער פלעגט א גאנצן טאג ארום גיין אין יריד'ן האנדלען. א ווייב האט ער געהאט זייער א נישט מסודר'דיגע, און ווען ער פלעגט אהיים קומען ביינאכט אויסגעמוטשט נאך א שווערע טאג ארבעט, האט זיין ווייב אים ענטפאנגען מיט קללות און געשרייען, און די הויז איז געווען אנגעווארפן און איבערגעדרייט, און דאס עסן איז נישט געווען גרייט, א.א.וו.

האט ער זיך איינמאל אויסגערעדט פאר רבי נתן אז עס איז אים נמאס דאס לעבן, נאכן ארבעטן שווער א גאנצן טאג וויל ער כאטש ביינאכט האבן אביסל מנוחה, און דאס האט ער אויך נישט.

האט אים רבי נתן געזאגט: "ווער הייסט דו אז דו זאלסט זיך פארשטעלן אז ווען דו וועסט אהיים קומען וועסטו טרעפן אלעס אזוי ווי דיר געפעלט? ליכטיג שיין און ריין אויפגערוימט, און דיין ווייב וועט דו אויפנעמען מיט א שיינעם 'ברוך הבא', און גלייך גרייסן טיש און דיר געבן גוטע געשמאקע מאכלים? און נאכדעם ווען דו קומסט אהיים און אלעס איז פארקערט ווערסטו צערידערט און אויפגערעגט.

דו מאהל דו אויס פארקערט, אז ווען דו וועסט אהיים קומען וועסטו טרעפן די הויז איבערגעדרייט, קאלט און פינסטער, און דיין ווייב וועט דיר אנטקעגן קומען און אנזידלען און קיין עסן וועט בכלל נישט זיין צו געפינען.

און אזוי ווען דו וועסט אהיים קומען און זעהן אז עס איז נישט געווען אזוי געפערליך ווי דו האסט זיך פארגעשטעלט, עס איז נישט אזוי קאלט און פינסטער, די הויז איז נישט אזוי שטארק איבער געדרייט, און מען קען טרעפן עפעס צו עסן א שטיקל ברויט און אביסל זופ, דאן וועט דיר שוין זיין אביסל גרינגער עס צו פארנעמען.

(מי מוהר"ת, הוספות, ז')

מיר נעמען אן צו פרינטן און קאפיען

פאר גאר ביליגע פרייזן!

וועכענטליכע גליונות * קונטרסים * ספרים

שנעל גוט און ביליג!

רופט אריין פאר א פרייז 347-559-5554

5554printing@gmail.com

B. HALPERN, CPA
CERTIFIED PUBLIC ACCOUNTANT
845.200.2222

Analysis and Money Management
Businesses and Individuals
INC, LLC Formation
Tax Planning
Sales Tax Returns
Payroll Service

Yanky Halpern
Executive Director
Jaccobhalpern@gmail.com

5014 16th Ave Suite 134
Brooklyn, NY 11204

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך אויף אימעיל, ווי אויך צו אדוועטייזן אינעם גליון

פארבינט אייך צו: Breslevcenter@gmail.com